

Nelik sapne

Sėdint prie žaidimų aikštelės ir stebint Mildą su anūkais apėmė kas ne kas, bet begalinė laimė. Tokia momentinė bet ištęsta – ŠILTA ŠILTA laimė. Matant visus juos sveikus, laimingus ir visus čia. Viskas atrodo tobula, atrodo viskas pasiekta, ko tik galiu benorėti. Ar čia jau filmo pabaiga?

Jorė... Aš palikau Jorę. Seniai, labai seniai. Nė neatsisveikinęs. Kadaisė šitoje aikštelėje ir ji žaidė ir aš turėjau ją prižiūrėti. Ir ji taip pat buvo linksma... Tik. Aš nejaučiau laimės. Tos tikros laimės su šiltumu viduje. Ir Jorei manęs reikėjo. Buvau jos ne tik brolis, bet ir geriausias draugas. Ir jei ne aš, ji turbūt nebūtų iškentėjęs. Ir aš ją ten palikau. AŠ JĄ PALIKAU. O gal jai kažkas negero nutiko, kol manęs nebuvo? Juk šitiek laiko nebuvo... Būčiau nepasirinkęs likti sapne, dabar turbūt dalyvaučiau jos vestuvėse.... Ką aš padariau...

Palikau ten ir Kristijoną. Tame pačiame pasaulyje, kuriame, žinojau, kad niekada neatrasčiau tokio laimės šiltumo, kokį patyriau čia. Tame sapne. Kristijonas... Palikau jį liūdną, sėdintį pas save namie ant sofos. Neturėjau nuotaikos kalbėti. Tai grįžau namo. Mano galvoje dar ir dabar jis ten sėdi. Susikūprinęs, laukiantis mano paguodžiančio žodžio. Ir nesulaukiantis. Taip, jis taip to žodžio ir nesulaukė.

Kiek man buvo? 19 tuo metu? Kiek... praėjo. 60 metų? 60 metų. Žiūriu į kryžstaujančią Sofiją ant supynių, ir nebežinau, ar gerai padariau, kad čia likau. Kodėl aš viską, VISUS palikau? Koks... TIKRAS buvo gyvenimas. Netobulas, bet tikras... Ir kodėl man prireikė tiek.. laiko tai suprasti?

Žinojau, kad tokios šiltos laimės niekur realime gyvenime neatrasiu. Žinojau, taip pat, kad čia pasilikus, kažkada reikės sugrįžti. Kažkada prabusiui ir teks susitaikyti su visa žiauria realybe. Nenorėjau apie tai galvoti. Tačiau dabar jau laikas.

Dar keletą minučių spoksojau į lubas su ta šiluma viduje, tikėdamasis, kad tai vis dėlto nebuvo sapnas. Deja, klydau.

2022-07-14 slemui